

Rajoy veu un pas enrere d'Aguirre

Génova detecta un distanciament entre la 'lideresa' i el tàndem dur format per Granados i González

Saura



Joan Herrera i Joan Saura ahir en un moment del consell nacional d'Iniciativa ■ PERE VIRGILI

dents. Altres militants anaven més enllà i també qüestionaven la cohabitació al departament en el sentit que hi hagi càrrecs, com ara Delort, que no són del partit. La incògnita és ara saber fins a quin punt Saura pot fer destitucions tenint en compte que Delort és un professional de la màxima confiança del president Montilla, que ha treballat a més durant els mandats del nacionalista Xavier Pomés i de la socialista Montserrat Tura.

Defensa dels Mossos

Altres veus no van estalviar crítiques als socis de govern, PSC i ERC, però també a EUiA, pel poc suport que va rebre Saura després dels incidents, mentre els dos primers partits es limitaven a de-

fensar els Mossos. Herrera va reconèixer que les imatges de les càrregues policials "no han agradat i han incomodat" el partit i els seus simpatitzants. Tanmateix, va deixar clar que el prestigi es guanya quan hi ha una resposta "clara, contundent, nítida, que permet determinar responsabilitats i establir mesures perquè això no torni a passar".

Mentrestant, CiU va seguir pressionant perquè Saura sigui cessat, ja que creu que no hi ha solució possible amb el líder d'ICV a Interior. El número dos de CDC, Felip Puig, va acusar el president José Montilla d'"actuar amb gestos de covardia política" per no haver retirat al conseller les funcions d'Interior després del que ha passat. ■

Josep-Lluís Carod-Rovira qualifica el cos dels Mossos d'exemplar i lamenta l'atac amb pintura a la policia catalana i al Palau de la Generalitat



J.L. Carod-Rovira
Vicepresident de la Generalitat



Un mossos aguantant el llançament de pintura i custodiant un ciutadà la setmana passada davant la Generalitat ■ JORDI PIZARRO

Mossos: parlem clar

Sí, parlem clar. La polèmica que vivim aquests dies sobre els Mossos d'Esquadra no és proporcional als fets ocorreguts.

Quins són els fets? Una càrrega policial que causa alguns ferits lleus, només lleus. Entre ells, per cert, la majoria mossos. També, lamentablement, alguns fotògrafs i alguns estudiants, entre els quals n'hi havia que duien estris tan exòtics en un universitari com un martell. Però res que no passi en qualsevol democràcia europea, com hem vist recentment en el context escandinau. El dret de manifestació és legítim, com també el dels professors universitaris a treballar a la seva facultat i el dels estudiants a assistir a classe.

L'endemà, els Mossos viuen una situació de gran tensió, en aquest cas a la plaça de Sant Jaume, on els ruixen amb pintura, però no s'hi tornen, no hi responen amb una càrrega defensiva i de manteniment del respecte institucional a l'edifici de la Generalitat. No he vist mai un guàrdia civil, un gendarme o un membre dels carrabiners italians empastifat amb pintura rosa. Malgrat això, el setge polític i mediàtic contra els Mossos no s'atura.

I la façana del Palau de la Generalitat, símbol de l'autogovern nacional des de fa 600 anys, és tacada també de pintura rosa, episodi impensable a la seu de cap altre govern europeu. Algú s'imagina un fet similar a la Moncloa, la Zarzuela, el Quai d'Orsay, Matignon o Downing Street? Pocs dies després resulta que la policia de la Generalitat deté dos alts comandaments d'un cos policial estatal, sobre els quals pesen imputacions judicials de presumptes delictes força greus, i no passa res. Ni un minut de polèmica, cap reacció, com si fos el més normal del món.

Per arrodonir el despropòsit, hi ha qui compara l'actuació dels Mossos amb el franquisme, amb un grau de demagogia inacceptable que només serveix per banalitzar una de les dictadures més salvatges del segle XX. Els que vam tastar els mètodes policials del franquisme sabem de què parlem. S'hauria de ser molt més curós a l'hora de fer determinades analogies. Ni es comportava igual la policia del moment ni tampoc els que ens manifestàvem contra el règim. N'hi hauria prou que tornessin els grisos, tan sols un parell de dies, per veure'n la diferència. Ahir i avui, els joves han de ser

imaginatius, transgressors i agosarats, però mai violents.

Rere la polèmica sobre els Mossos hi ha molts factors, des del provincialisme acomplexat i la manca d'autoestima d'una part de la nostra societat, fins a la bel·ligerància constant d'aquells que usen qualsevol excusa per erosionar l'autogovern de Catalunya i atacar els avenços clars que anem fent en aquest camp. L'àmbit de la seguretat és, justament, on més clarament es veu que Catalunya té espais emblemàtics de poder polític nacional i això irrita tots aquells que hi estan en contra. Els errors que s'hagin pogut cometre en la dissolució de la manifestació caldrà esmenar-los, naturalment que sí, però l'esmena no pot ser a la totalitat. Parlem clar: el cos dels Mossos d'Esquadra és exemplar com a policia moderna, educada en valors democràtics i mètodes preventius, al servei del poble català i les seves institucions. Només cal girar els ulls a l'entorn policial europeu més immediat per adonar-se de certes diferències. Potser això és el que molesta: que Catalunya tingui policia pròpia i que ja compti, en les seves competències, entre les millors policies del món. ■